

Arrest

nr. 72 155 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van gemengd Russisch-Tsjetsjeense afkomst, geboren op 31 oktober 1968 en afkomstig van Grozny, Tsjetsjeense republiek. U bent traditioneel gehuwd met K. Y. (...), een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst. U woonde samen met uw man en uw zoon, K. L. (...), in Grozny.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land omwille van volgende redenen verlaten hebt. Op 30 december 2002 was uw schoonbroer K. S. (...) in de stad Grozny met de auto aan het rijden, toen een dronken man de straat overliep. Uw schoonbroer heeft de man per ongeluk aangereden. Het slachtoffer, M. B. (...), overleed ter plaatse aan zijn verwondingen. De politie kwam ter plaatse en uw schoonbroer

werd meegenomen naar de politie-afdeling. De 2e dag na de feiten gingen uw man en zijn familie uit respect voor het slachtoffer naar de begrafenis. Een week na de feiten, begin januari 2003, kondigde de familie van het slachtoffer een bloedwraak af. Hierop besloot uw man in januari 2003 uw woonplaats te verlaten. U hebt hierna niets meer van hem vernomen. U vreesde dat de bloedwraak, na het vertrek van uw man, zou worden uitgevoerd op uw zoon. Op 13 januari 2003 stuurde u uw zoon weg uit de Russische Federatie, naar Oostenrijk, waar een broer en zus van u wonen. U kon op dat moment niet vertrekken omdat u de verzorging van uw zieke moeder op u had genomen. De ouders van de teip van uw man gingen een week na de afkondiging van de bloedwraak naar de familie van het slachtoffer om een verzoeningspoging te ondernemen. Ze boden geld aan aan de familie van het slachtoffer. Deze weigerden dit echter. In februari 2003 werd uw schoonbroer door de rechtbank in Grozny in het kader van dit ongeval veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar. Een jaar later heeft de familie van uw echtgenoot contact opgenomen met de verzoeningscommissie in Grozny. Zij vingen echter bot, omdat de commissie vooraf al wist dat ze geen akkoord zou verkrijgen. U zorgde in die periode voor uw zieke moeder en hielp haar en uw vader in het huishouden. Uw moeder overleed op 9 december 2007. In het jaar 2008 werd u twee keer geopereerd in Grozny, waarvan één operatie plaatsvond op 10 juni 2008. Na deze operaties diende u chemotherapie en bestraling te krijgen. U werd sinds 2008 op straat lastig gevallen door de familie van M. B. (...), voornamelijk door zijn zus. U werd nageroepen dat u en uw gezin moordenaars waren. In mei 2010 werd uw hond gedood, toen u bij familieleden op bezoek was. Er werd door de zus en andere familieleden van het slachtoffer bedreigd dat ze uw huis in brand zouden steken. U sprak uw neef D. B. (...), die werkte bij de verkeerspolitie in Grozny, hierover aan. Hij raadde u aan het land te verlaten. U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 13 juni 2010. Vanuit Grozny reisde u met uw neef met de wagen via Rostov naar Kiev, Oekraïne, waar u op 15 juni 2010 toekwam. U verbleef in Oekraïne enkele dagen in een appartement. Op 19 juni 2010 verliet u Oekraïne met de wagen, met 2 onbekende mannen. Uw neef had alles met hen geregeld. U bereikte België op 22 juni 2010. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U diende zich op 28 juni 2010 te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor een gehoor. Omwille van medische redenen kon u zich niet aanmelden. U dacht dat uw arts de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte zou stellen, wat echter niet gebeurde. Bijgevolg werd geacht dat u afstand gedaan had van uw asielaanvraag. Tijdens een gesprek met een medewerker van het OCMW vernam u dat uw asielaanvraag werd stopgezet. Hierop diende u op 16 maart 2011 een nieuwe asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een duplicaat van de geboorteakte van uw zoon en verschillende Belgische medische attesten voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de louter Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben omdat u in de Russische Federatie problemen kende omwille van bloedwraak, die ontstaan was nadat uw schoonbroer op 30 december 2002 een man aanreed, waarna deze overleed.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Zo legde u geen enkel document voor omtrent het ongeval waarbij uw schoonbroer betrokken was en waarna de bloedwraak werd uitgesproken (CGVS p.16). Nu verklaarde u weliswaar dat hieraan geen ruchtbaarheid werd gegeven (CGVS p.16). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw schoonbroer in februari 2003 door de rechtbank in Grozny werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar naar aanleiding van dit ongeval. U legde echter geen begin van bewijs voor betreffende deze rechtszaak en de veroordeling van uw schoonbroer (CGVS p.18). U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal

verder dat u uw neef zou vragen om u documenten te bezorgen in dit verband, zodat u deze kon overmaken aan het Commissariaat-generaal (CGVS p.25). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter niets ontvangen. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen omtrent essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo kende u, behalve de naam van het slachtoffer en zijn woonplaats, weinig tot geen details betreffende de familie of teip van het slachtoffer (CGVS p.16, p.24). U stelde dat er verzoeningspogingen hadden plaatsgevonden tussen de ouderen van de teip van het slachtoffer en de ouderen van de teip van uw man (CGVS p.19). Echter, u kunt noch van de ouderen van de teip van het slachtoffer noch van de ouderen van de teip van uw man enige naam opgeven (CGVS p.17, p.18). Uw verklaring dat vrouwen nooit veel te weten komen, kan niet overtuigen (CGVS p.17). Voorts stelde u dat u voornamelijk problemen kende met de zus van het slachtoffer. U kon echter ook de naam van deze zus niet weergeven (CGVS p.21, p.27). U hebt evenmin enige poging ondernomen om deze naam te achterhalen (CGVS p.27). Bovendien kan hierbij worden opgemerkt dat u slechts weinig concrete data kunt weergeven van de verschillende gebeurtenissen in het kader van uw asielrelaas (CGVS p.4, p.17, p.18, p.19). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Er kan immers redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht, dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren in verband met essentiële aspecten van zijn asielrelaas.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat het opvallend is dat uw problemen met de familie van het slachtoffer pas in 2008 oftewel meer dan vijf jaar na het ongeval waarbij uw schoonbroer was betrokken op 30 december 2002 begonnen (CGVS, p.24), hoewel uw man en zoon reeds sinds begin 2003 waren vertrokken (CGVS, p.4,5,21). Daarenboven heeft u na het begin van uw problemen in 2008 nog tot 13 juni 2010, oftewel zo een 2 jaar, in uw land van herkomst verbleven alvorens dit te verlaten (CGVS p.11). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts moet worden opgemerkt dat u uw actuele vrees niet aannemelijk kunt maken. Zo hebt u sinds uw vertrek uit de Russische Federatie niet meer geïnformeerd naar de huidige stand van zaken inzake uw persoonlijke problemen (CGVS p.26). Uw verklaring als zou u niemand meer hebben om contact mee op te nemen, kan niet overtuigen. U verklaarde immers in het begin van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u nog telefonisch contact hebt met uw vader (CGVS p.3). Bovendien verklaarde u dat u uw neef kon contacteren in verband met documenten (CGVS p.25). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u uw Russisch binnenlands paspoort niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u weliswaar dat u dit in Kiev diende af te geven aan de persoon die u naar België bracht (CGVS p.8). Deze uitleg kan niet overtuigen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over uw burgerlijke staat (een eventuele huwelijksregistratie en/of echtscheiding) en/of een woonstregistratie elders in de Russische Federatie verborgen te houden. Voorts ontstaat het vermoeden dat u eveneens uw internationaal reispaspoort, waarvan u verklaarde dat u het verloor in Kiev (CGVS p.9), achterhoudt om zo de hierin vervatte gegevens over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, dient er nog op gewezen te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u zich niet elders in de Russische Federatie kon vestigen om aan uw problemen met de familie van M. B. (...) te ontkomen. Toen u hiernaar gevraagd werd, gaf u aan dat u niet in de Russische Federatie wilde blijven omdat al uw familieleden hier zijn. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat niet alleen uw vader, maar ook uw neef die uw uitreis regelde evenals andere familieleden nog in uw thuisland wonen (CGVS, p.25,26,28). Bovendien verklaarde u opmerkelijk genoeg dat als uw gezondheidstoestand beter was, u in uw land had kunnen achterblijven (CGVS p.24 en 25).

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen en de kopie van uw geboorteakte dat u deze hebt afgehaald in Stavropol, Russische Federatie, gezien uw moeder van Russische afkomst was (CGVS p.8; zie document 1 in groene map). Hieruit blijkt dat u zich mogelijk elders in uw land had kunnen vestigen.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de

zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actie dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de door u aangehaalde medische problemen (CGVS p.6, p.14, p.22, p.24; zie documenten 3 en 4 in groene map) dient te worden opgemerkt dat deze door mij niet worden betwist. Uit de door u voorgelegde attesten blijkt echter nergens dat uw gezondheidsproblemen een link hebben met uw asielaanvraag. Bijgevolg kunnen deze medische attesten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name de kopie van uw geboorteakte en de kopie van een duplicaat van de geboorteakte van uw zoon, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet worden betwist.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ten aanzien van uw zus, M. (...), geboren D. (...), Z. A. (...) (O.V. 5.505.883) op 15 april 2005 de beslissing nam tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw problemen geen verband houden met de door haar destijds ingeroepen asielmotieven (CGVS, p.4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 EVRM. Tevens roept verzoekende partij machtsoverschrijding in en acht zij het principe van "evenredigheid" en het principe "van goede administratie" geschonden. Tot slot is zij van mening dat verwerende partij een appreciatiefout heeft begaan.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar verzoekende partij de schending opwerpt van het principe van "goede administratie", ook gekend als het beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat het beginsel van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit "het principe van goede administratie" het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar het principe van goede administratie geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Daar verzoekende partij evenmin aanduidt op welke wijze de bestreden beslissing het principe van evenredigheid zou hebben geschonden of aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige

bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, dienen ook deze onderdelen van het middel als onontvankelijk te worden beschouwd.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Waar verzoekende partij op een uiterst summiere wijze een herhaling geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6.1. Aangaande het gebrek aan enig begin van bewijs omtrent het door verzoekende partij verklaarde asielaanvraag, legt verzoekende partij uit dat zij, toen de beslissing genomen was om haar land van herkomst te verlaten, zij zich niet bekommerde over het vergaren van bewijsmateriaal ter staving van haar relaas. Zij vreesde voor haar veiligheid en in zulke geestestoestand denkt men er niet aan dit zulks noodzakelijk is, zo stelt verzoekende partij. Verzoekende partij werpt op dat de bewijslast redelijk en proportioneel dient te zijn en verwijst hierbij naar de UNHCR Proceduregids. Tevens wijst verzoekende partij erop dat volgens de vaste rechtspraak de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal.

2.2.6.2. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de Procederegids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er in ieder geval niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732),

De Raad bemerkt wederom dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekster haar land van herkomst verlaten omwille van de bloedwraak die aan haar en haar familie werd afgekondigd nadat haar schoonbroer een man aanreed – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om desbetreffend de nodige stavingstukken te verzamelen. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in slaagt ook maar één bewijselement aan te brengen met betrekking tot het ongeval waarbij haar schoonbroer betrokken was en waarna de bloedwraak werd uitgesproken. Noch slaagde zij erin een bewijs te leveren betreffende de rechtszaak en de veroordeling van haar schoonbroer.

Het ter vergoelijking aangebrachte argument dat het vergaren van bewijsmateriaal haar destijds niet aanbelongde omdat zij toen vreesde voor haar veiligheid, is voor de Raad geen acceptabel argument. Verzoekende partij levert immers geen aanvaardbaar excuus voor de vaststelling dat zij tot op heden niet in staat blijkt ook maar enig document bij te brengen die voornoemde elementen kunnen staven. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekende partij nochtans tijdens haar gehoor aangaf nog contact te hebben met haar vader en haar neef. Tevens verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij haar neef zou vragen documenten ter staving van haar relaas over te maken, hetgeen zij kennelijk niet heeft gedaan. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekende partij beweert dat haar problemen een aanvang namen in 2008, terwijl zij pas op 13 juni 2010 haar land van herkomst heeft verlaten. Tevens verklaarde zij dat haar echtgenoot en haar zoon reeds begin 2003 waren gevlucht. Uit dergelijke verklaringen blijkt onomstotelijk dat zij de beslissing om haar land te ontvluchten niet halsoverkop heeft genomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij hoe dan ook ruim de tijd heeft gehad om bewijsstukken ter ondersteuning van haar voorgehouden asielrelaas te verzamelen. Verzoekende partij toont in haar verzoekschrift op geen enkele wijze aan dat zij wel degelijk veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze kernelementen uit haar vluchtrelaas te staven met documenten. Bijgevolg kan verzoekende partij de vaststelling dat zij niet tegemoetkomt aan de bewijslast niet ongedaan maken.

Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat het ontbreken van elk begin van bewijs niet als een losstaande overweging mag worden geïnterpreteerd. Immers, de motivering van verwerende partij dient als een geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Het is het gebrek aan enig begin van bewijs, gecombineerd met de flagrante onwetendheden, de vaststelling dat het opvallend is dat haar problemen pas vijf jaar na het ongeval waarbij haar schoonbroer was betrokken, begonnen en dat zij dan nog twee jaar wachtte om haar land van herkomst te ontvluchten, de constatering dat verzoekende partij sinds haar vertrek niet meer heeft geïnformeerd naar de huidige stand van zaken, het vermoeden dat zij haar Russisch binnenlands paspoort en internationaal paspoort achterhoudt, de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij zich niet elders in de Russische Federatie kon vestigen en haar bewering *“Als mijn gezondheidstoestand beter zou zijn, dan kon ik achterblijven, maar momenteel is het onmogelijk”* (administratief dossier, stuk 4, p. 25) die leiden tot de conclusie dat haar problemen in Tsjetsjenië een leugenachtig karakter kennen.

2.2.7.1. Betreft het gebrek aan concrete informatie omtrent essentiële elementen van het asielrelaas, herinnert verzoekende partij eraan dat zij een Tsjetsjeense mohammedaanse vrouw is en dat zij niet het recht heeft haar opinie te uiten omtrent mannezaken. Zij argumenteert dat de uitgesproken bloedwraak een mannezaak betreft, zodat zij hier ook niet bij werd betrokken. Zij stipt aan dat zij dit tijdens haar interview reeds goed heeft uitgelegd. Zij houdt vol dat deze uitleg wel degelijk een afdoende verschoningsgrond uitmaakt voor haar onwetendheden.

2.2.7.2. De Raad maakt verzoekende partij erop attent dat het louter volharden in een bepaald standpunt, met name dat zij als vrouw in Tsjetsjenië niet bij “mannenzaken” wordt betrokken, zodat zij dan ook niet veel informatie kan geven over cruciale elementen van haar relaas, op zich niet volstaat om hetgeen in de bestreden beslissing werd gesteld te weerleggen.

Hoe dan ook, dient erop te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen. Van een vrouw die omwille van de problemen die verband houden met haar echtgenoot en diens familie haar land ontvlucht, kan aldus redelijkerwijze worden verwacht dat zij duidelijke verklaringen kan afleggen en dat zij met meer kennis van zaken de feiten die zich zouden hebben voorgedaan kan vertellen.

Voorts meent de Raad te kunnen verwijzen naar hetgeen verwerende partij in haar nota in dit verband stelt: *“Dat verzoekster als Tsjetsjeense vrouw in Tsjetsjenië afzijdig werd gehouden van “mannenzaken” kan tot op zekere hoogte worden aangenomen. Echter, verzoekster maakt geenszins aannemelijk waarom zij na haar vertrek uit Tsjetsjenië, minstens sinds haar aankomst in België, niet de mogelijkheid zou hebben zich alsnog bijkomend en terdege omtrent te feiten die mee de kern uitmaken van haar relaas te informeren. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster nog steeds vanuit België telefonisch contact heeft met haar vader én verklaarde zij de mogelijkheid te hebben haar neef te contacteren in verband met het verkrijgen van stavingsstukken. Voorts heeft verzoekster twee zussen in België, M. Z. A. (O.V. 5.505.883) en S. T. A. (O.V. 5.509.436), die hier met hun partners, M. K. S. (O.V. 5.508.883) en S. S; S; (O.V. 5.509.436) verblijven. Verzoekster toont geenszins aan waarom de mannen uit haar familie, i.c. haar vader, neef en / of in België verblijvende schoonbroers, zich niet zouden kunnen / willen informeren omtrent de kernelementen van haar relaas om verzoekster zo te helpen zich uitgebreid op de hoogte te stellen van aangaande feiten.”* De Raad treedt deze motivering bij en maakt deze tot de zijne.

Tot slot, en volledigheidshalve, bemerkt de Raad nog dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de weigeringsbeslissing kunnen dragen, zoals werd uiteengezet in punt 2.2.6.2.

2.2.8.1. Met betrekking tot de vaststelling dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij pas vijf jaar nadat haar schoonbroer betrokken raakte bij het ongeval werd lastiggevallen, betoogt zij dat zij niet verantwoordelijk kan worden geacht voor het feit dat haar problemen slechts aan aanvang namen in 2008. Om haar relaas duidelijk uiteen te zetten, vertelde zij eveneens wat vijf jaar vroeger was gebeurd. Zij acht het kras dat haar vervolgens wordt verweten volledig te zijn in haar verhaal. Wat betreft het tot twee jaar toe wachten om haar land te ontvluchten, legt verzoekende partij uit dat zij zich met haar moeder diende bezig te houden, die zwaar ziek was en dat, toen haar moeder was overleden, zij de morele verplichting voelde om bij haar vader te blijven, totdat die na één jaar hertrouwde. Zij licht tevens toe dat zij zich nadien, omwille van haar erbarmelijke gezondheidstoestand, niet sterk genoeg voelde om haar land van oorsprong te ontvluchten.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat een week na het ongeval, begin januari 2003, de bloedwraak werd uitgesproken over de schoonfamilie van verzoekende partij. Diezelfde maand vluchtte haar echtgenoot weg uit vrees te worden vermoord. Omdat verzoekende partij schrik had dat de bloedwraak, na het vertrek van haar echtgenoot, zou worden uitgevoerd op haar zoon, stuurde zij hem diezelfde maand nog naar Oostenrijk. Uit het feit dat verzoekende partij kort nadat haar man diende weg te vluchten de beslissing nam om haar zoon alleen weg te sturen, kan worden afgeleid dat verzoekende partij de dreiging die uitging van de familie van het overleden slachtoffer zeer ernstig nam. Het is volgens de Raad dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij, ondanks haar vrees ten opzichte van deze familie, nog twee jaar nadat haar problemen een aanvang namen, in Tsjetsjenië is verbleven. De Raad stelt vast dat het gedrag van verzoekende partij niet in overeenstemming te brengen valt met haar voorgehouden acute vrees voor vervolging. Hierbij merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaart dat zij na de dood van haar moeder nog steeds in Tsjetsjenië is gebleven omdat zij zich *“een beetje verplicht”* voelde om voor haar vader te zorgen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 23/05/2011, p. 26). Het komt allerminst plausibel over dat verzoekende partij, die beweert te vrezen voor haar leven, nog in haar land van herkomst zou gebleven zijn omdat zij zich *“een beetje verplicht”* voelde om voor haar vader te zorgen. Dergelijk met de voorgehouden vrees voor vervolging inconsequent gedrag hypothekeert op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

2.2.9.1. Inzake het zich niet informeren over de actuele stand van zaken, wijst verzoekende partij erop dat zij geen enkel contact meer heeft met de personen die betrokken zijn bij deze kwestie. Betreffende

het argument van verwerende partij dat zij nog contact heeft met haar vader en zij tevens haar neef kan contacteren, werpt verzoekende partij op dat de bloedwraak die aan de grondslag ligt voor haar vlucht uit Tsjetsjenië, noch haar vader noch haar neef betrof, maar de familie van haar echtgenoot. Het is volgens verzoekende partij dan ook evident dat het feit dat zij contact heeft / kan opnemen met haar vader en haar neef, niet automatisch betekent dat zij via deze personen inlichtingen kan bekomen over de situatie, nu voornoemde personen geen uitstaans hebben met de “wraakproblemen”.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij tracht aannemelijk te maken dat zij zich niet meer kan informeren over de stand van zaken in Tsjetsjenië omdat zij met de personen die betrokken zijn in de bloedwraakkwestie geen contact meer heeft, merkt de Raad echter op dat van verzoekende partij wel kan worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om informatie in te winnen over hoe haar persoonlijke problemen evolueren, teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van haar actuele vrees voor vervolging in haar land van herkomst. Zij verklaarde immers dat de familie van het slachtoffer haar overal vernederde en uitschold, dat zij haar hond hebben gedood en dat zij ermee dreigden haar woonplaats in brand te steken. Zij vertelde dat de situatie er niet langer houdbaar was en dat zij Tsjetsjenië diende te verlaten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 23/05/2011, p. 14). De Raad is van oordeel dat verzoekende partij zich omtrent de evolutie van haar hiervoor uiteengezette problemen zou kunnen bevragen bij haar vader, met wie zij nog contact heeft. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij niet eens een poging heeft ondernomen om zich op dergelijke wijze in te lichten over de situatie die haar persoonlijk aanbelangt. Zij geeft immers grif toe niet te hebben geïnformeerd naar de stand van zaken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 23/05/2011, p. 26). Dergelijk gebrek aan interesse doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat de vrees die in haar hoofde bestaat is aangetoond door het vertrek van haar echtgenoot en haar zoon en door de problemen die zij zelf ondervond, stelt de Raad eenvoudigweg vast dat het louter op summiere wijze herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.11. Wat betreft het vermoeden van verwerende partij dat verzoekende partij bewust haar Russisch binnenlands paspoort evenals haar internationaal paspoort achterhoudt en de vaststelling dat, zelfs indien de verklaringen van verzoekende partij geloofwaardig zouden zijn, *quod non*, verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet elders binnen de Russische Federatie kon vestigen om aan haar problemen te ontkomen, merkt de Raad op dat verzoekende partij deze motieven geheel onbesproken laat in haar verzoekschrift, waardoor die als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd door de Raad. Ook de door verwerende partij weergegeven opmerkelijke bewering van verzoekende partij dat als haar gezondheidstoestand beter was geweest zij in haar land had kunnen achterblijven, wordt door haar niet tegengesproken.

2.2.12. Het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.13. Waar verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten*

gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actie dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste appreciatiefout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT